

N:o 2.

Ank. till Riksd. Kansli den 1 Mars 1873, kl. 11 f. m.

Betänkande, angående allmänna bevillningen.

Sedan Bevillnings-Utskottet till behandling förehaft de inom Kamrarne väckta och till Utskottet hänvisade motioner, hvilka afse förändring af särskilda bestämmelser rörande allmänna bevillningen, och i sammanhang dermed verkställt granskning af bevillningsstadgan i öfrigt, får Utskottet nu, jemlikt 40 § Riksdags-ordningen, afgifva betänkande i ämnet. Med undantag af ett tillägg till 8 § Bevillningsstadgan, som Utskottet kommer att föreslå, har granskningen af stadgans öfriga delar icke föranledt någon framställning från Utskottets sida eller påkallat annat yttrande af Utskottet, än i anledning af de särskilda motionerna, vid hvilkas besvarande Utskottet följt den ordning, som betingas af bevillningsstadgans uppställning.

§ 6.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 116) har Herr *Carl Magni* hemställt, att § 6 i Bevillningsstadgan och § 21 i Instruktio- nen för taxeringsförrättningarne måtte bringas i sådan öfverensstämmelse, att icke något missförstånd kunde uppstå derom, att inkomst af kapital, som vore nedlagdt i sedelutgifvande bankbolag, skulle till beskattning be- räknas och bevillning därför den enskilde aktieegaren påföras inom den

kommun, der han vore bosatt. Till stöd för detta sitt yrkande har motionären uppgifvit, att inom olika taxeringsdistrikt en olikhet i tillämpningen af nyssnämnda stadganden skulle hafva gjort sig gällande, bestående deri, att i vissa distrikt den enskilde aktieegaren i sedelutgifvande bank skulle hafva blifvit beskattad för inkomsten af sina aktier, under det att på andra ställen sådan inkomst icke beskattats. Enligt motionärens uppfattning vore den förstnämnda tillämpningen den riktiga, likasom endast derigenom rättvisan skulle blifva fullt tillgodosedd, då ju den, som hade sina penningar nedlagda i bankaktier, lika väl borde för den afkastning, han deraf hemtade, erlægga inkomstbevillning, som den, hvilken hade sina penningar utlånta mot inteckning, finge betala skatt för sin ränteinkomst. Skulle aktieegaren icke beskattas för ifrågavarande inkomst, blefve enligt motionärens förmenande, en följd, att dels staten undandroges bevillning för samma inkomst, och dels att kommunen, hvarinom aktieegaren vore boende, beröfvades det bidrag till bestridande af kommunens gemensamma utgifter, som af egendom i denna form, såväl som af all annan, borde utgå.

Att någon tveksamhet om rätta tillämpningen af Bevillningsstadgans föreskrifter i detta afseende skulle kunna uppstå, synes Utskottet ganska anmärkningsvärdt, då den åberopade paragrafen i instruktionen har följande lydelse: »Enär vederbörande bolags eller inrättnings direktion eller styrelse skall erlægga bevillningsafgift både för ränteinkomsten af hela det i bolaget eller inrättningen nedlagda aktiekapitalet och för den vinst, som rörelsen derutöfver lemnar, så påföras de enskilde delegarne icke bevillning för inkomst från samma bolag eller inrättning.» Om således, på sätt motionären antydt, i något — efter hvad Utskottet antager temligen enstaka — fall taxeringskomité skulle hafva påfört aktieegare i sedelutgifvande bank bevillning för hans afkomst utaf det egande aktiekapitalet, skulle rättelse i en dylik åtgärd säkerligen icke hafva uteblifvit, om den skattskyldige underställt densamma högre myndighets pröfning. Utskottet kan därför icke biträda den tolkning, motionären velat gifva åt nu gällande stadgandena i detta afseende.

Det återstår emellertid för Utskottet att tillse, huruvida skäl kan förefinnas för vidtagande af en förändring utaf dessa stadganden i den syftning, motionären ansett önskvärd, hvarvid Utskottet dock omöjligen kan föreställa sig, att motionären skulle hafva afsett, både att bankbolaget skulle såsom nu sker påföras bevillning för sin behållna inkomst och dessutom den enskilde aktieegaren beskattas för den vinstutdelning, han erhållit för sina aktier, eller att med andra ord samma inkomst i detta fall skulle draga en dubbel skatt; utan måste Utskottet antaga, det motionären anser bankbolaget såsom sådant icke böra påföras någon bevillning för inkomst

af kapital eller arbete, utan denna i stället uttaxeras af de enskilda aktieegarne, der enhvar af dessa är boende. Likartade förslag hafva vid föregående riksdagar varit framställda, men icke vunnit Riksdagens godkännande, och torde det tillåtas Utskottet att hänvisa till den i Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 15 vid 1868 års riksdag lemnade utförliga framställning af de skäl, hvarpå Utskottet då grundade sitt afstyrkande af ett dylikt beskattningssätts införande. Utskottet vill här upprepa endast några af de hufvudsakliga skäl, som tala deremot. Först och främst skulle derigenom rubbas den grundsats, som genomgår nu gällande bevillningsstadga, eller att all industriell eller affärsrörelse bör beskattas, der den utöfvas, eller med andra ord, der den beskattningsbara inkomsten bildas, och det är ej endast med afseende å önskvärdheten af ett, så vidt sig göra låter, systematiskt ordnad beskattningsväsende, som vidhållandet af denna grundsats eger sin betydelse, utan ännu mer derföre att denna grundsats vid tillämpningen visar sig medföra väsendtliga fördelar. Å den ort, der rörelsen utöfvas, måste man nemligen bäst vara i tillfälle att iakttaga och bedöma såväl rörelsens omfattning, som i öfrigt alla de omständigheter, som på beskattningen böra inverka, och der låter sig skatten ock uttagas med minsta besvär och kostnad för staten. Helt annorlunda skulle deremot förhållandet blifva, om beskattningen för ett bankbolags rörelse skulle uttaxeras hos de enskilda delegarne. Äfven om bolagets styrelse finge sig ålagdt att till vederbörlig myndighet insända förteckning öfver delegarne och uppgift å deras adressorter, kunde lätt inträffa, att en och annan dylik uppgift bland massan af andra sådana förbisåges hos taxeringskomitén, eller ock att adressorten vore en annan, än den, der delegaren vore uppförd till beskattning för inkomst af kapital, och i begge fallen skulle staten gå miste om sin bevillning. Men ännu större svårigheter skulle tillämpningen af en dylik beskattning möta, då aktiebrefven innehades af utomlands boende personer, hvilka staten icke kunde åtkomma med taxering. Staten skulle således ingalunda hafva samma säkerhet som nu att komma i åtnjutande af den bevillning, bolagets inkomst af dess rörelse betingade. Till dessa nu anförda skäl emot det föreslagna beskattningssättet vill Utskottet slutligen lägga ett, som torde vara af ganska afgörande vikt, nemligen att bankbolagens rörelse i sådant fall icke skulle blifva lika högt beskattad som nu och statens inkomst följaktligen i samma mån minskad. Den enskilde delegaren skulle nemligen beskattas endast för den vinstutdelning han erhållit å sina aktier, under det nu bolaget erlägger bevillning ej blott för hvad som utdelas till aktieegarne, utan för hela det *behållna* inkomstbeloppet och således jemväl för den del deraf, som afsättes till reservfond eller eljest reserveras till bolagets framtida disposition.

Då Utskottet således icke kan finna bevillningsstadgans nu gällande föreskrifter tariffva något förtydligande i det af motionären ifrågasatta afseendet, och Utskottet än mindre kan gilla det beskattningssätt, motionären förordat, hemställer Utskottet:

1:o.

att Herr Carl Magnis motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

§ 8.

Då enligt denna §, bland andra inrättningar, sparbanker äro från inkomstbevillning befriade, har förslag inom Utskottet väckts derom, att jemväl sådana ränte- och kapitalförsäkrings-anstalter, som, i likhet med sparbankerna, afse att bereda vinst endast åt insättare, måtte komma i åtnjutande af samma frihet. Såvidt Utskottet erfarit, har väl hitintills bevillning icke påförts dessa anstalter, åtminstone ej den i hufvudstaden befintliga, men tveksamhet lär hafva börjat yppa sig vid taxeringsförrättningarne, huruvida en dylik frihet står tillsammans med bevillningsförordningens nuvarande lydelse, och det torde derföre vara af nöden, att frågan bringas under Riksdagens pröfning, så att de, hvilka hafva att tillämpa förordningen, ej måtte lemnas i ovisshet om det förfaringssätt, som i detta afseende är det rätta. Då såväl ränte- och kapitalförsäkringsanstalterna, hvaraf åtskilliga numera finnas inrättade i vårt land, som sparbankerna, ehuru på skilda vägar, verka för ett likartadt ändamål, och ingendera afse någon vinst för inrättningens egen räkning, och då det måste ligga i statens välförstådda intresse att underlätta och befrämja de förras samhällsnyttiga verksamhet lika väl som de senares, har det synts Utskottet, att samma skäl, hvilka föranledt sparbankers befriande från inkomst bevillning, påfordra tillförsäkrandet af en dylik förmån åt ränte- och kapitalförsäkringsanstalterna; hvarföre Utskottet får tillstyrka:

2:o.

att i § 8 litt. a, må efter ordet »sparbanker» insättas orden: »sådana ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, som afse att bereda vinst endast åt insättare».

Uti motion (N:o 167) har ledamoten af Andra Kammaren Herr C. A. Jönsson föreslagit upphäfvande af det stadgande i 8 § af Bevillnings-

förordningen, enligt hvilket medlem af Konungaätten är frikallad från inkomstbevillning för af Staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital.

Ehuru motionären endast yrkat upphäfvande af ett stadgande i Bevillnings-förordningen, synes den väckta frågan Utskottet likväl ega en vida djupare betydelse, såsom berörande den statsrättsliga ställning, hvilken i vårt land är åt Konungen och de öfriga medlemmarne af det Kongl. huset anvisad. Att denna ställning är i en mängd afseenden skiljaktig från den, hvori samhällets andra medlemmar befinna sig, derom vittna åtskilliga bud i våra grundlagar, såväl i Regeringsformen som i Successionsordningen. Om nu, i enlighet med motionärens förslag, medlemmarne af det Kongl. huset skulle utgöra bevillning till Staten, komma de jemväl enligt grundlagens bokstaf att tilläggas rättigheter, för hvilkas utöfvande samma grundlagar dock i vissa fall lagt bestämdt hinder, under det att det är mera än tvifvelaktigt, huruvida ens i något fall grundlagarne afsett, att dylika rättigheter kunde tillkomma de ifrågakommande personerna; och då det icke låter antaga sig, att grundlagarne i detta fall skulle tillställa en *skyldighet*, på samma gång de nödgades förneka den *rättighet*, enahanda skyldighet eljest betingade, vågar Utskottet hysa den mening, att grundlagarne utgå från förutsättningen, att den af motionären påyrkade jemlikhet i beskattningshänseende icke kan ifrågakomma. Ett motsatt antagande skulle äfven i andra afseenden, än Utskottet redan antydt, leda till följder, som lika litet torde vara öfverensstämmande med andan i vårt samhällsskick. Såsom exempel härå tillåter sig Utskottet endast nämna, att de Kongl. personerna i dylikt fall skulle, såsom medlemmar af en särskild kommun, i viss mån göras likställiga med kommunens öfriga medlemmar i fråga om deltagande i vården af denna kommuns angelägenheter. Då Utskottet således anser, dels att den nu väckta frågan företrädesvis eger en statsrättslig betydelse, dels ock att motionärens förslag, ur denna synpunkt sedt, icke är förenligt med den ställning, grundlagarne i vårt land anvisa Konungen och öfriga medlemmar af hans hus, torde Utskottet deri ega giltig anledning att för sin del afstyrka ett förslag, hvilket Utskottet med afseende å frågans principiela del finner tillhöra ett helt annat lagstiftningsområde, än som åt Bevillnings-Utskottet är anvisadt.

Betraktar Utskottet saken åter, såsom motionären säkerligen uppfattat den, eller så, att frågan helt enkelt inskränker sig dertill, huruvida icke medlemmarne af det Kongl. huset böra vidkännas någon utgift till Staten i främsta rummet och sedermera till kommunen, kan Utskottet icke tillerkänna motionärens förslag någon egentlig betydelse, ty då den sammanlagda skatten till Staten och kommunen komme att för det Kongl. huset uppgå till ett ganska ansevärt belopp, måste antagas, att Riksdagen, vid

öfvervägande af anslagsbehofven under Första hufvudtiteln, finge taga hänsyn till denna af Riksdagens eget beslut påkallade betydliga utgiftspost, hvaraf någon del väl skulle såsom bevillning åter ingå till statskassan, men ojemförligt största delen såsom kommunalskatt tillfalla en enda kommun i riket.

På grund af hvad Utskottet nu anfört, hemställer Utskottet:

3:o.

att Herr C. A. Jönssons motion må af Riksdagen lemnas utan afseende.

§ 9.

Med åberopande af de skäl, hvilka lågo till grund för sistlidne Riksdags beslut, att jernvägsbolag skulle påföras bevillning, der bolagets rörelse drefves, vare sig vid större eller mindre stationer, eller med andra ord att, sedan uträknadt blifvit huru stor del af bolagets vinst belöpte sig å de särskilda jernvägsstationerna, bevillning skulle å hvarje ort, der en station vore belägen, utgöras för den der upplupna vinsten, har Herr A. Andersson från Göteborgs och Bohus län, uti en inom Andra Kammaren afgifven motion (N:o 23), yrkat det tillägg till § 9 i Bevillnings-förordningen, att *kanalbolag* må beskattas på enahanda sätt som jernvägsbolag, hvarvid motionären dock tillika ifrågasatt, huruvida icke kanalbolags inkomst lämpligare borde fördelas på kanalens särskilda *distrikt* än på *stationerna*.

Lika med motionären finner Utskottet detta förslag med en viss följdriktighet påkallas af sistlidne Riksdags beslut rörande jernvägsbolags beskattning, och Utskottet skulle af sådan anledning jemväl hafva funnit sig föranlåtet att biträda motionärens förslag, såvida icke en särskild anledning förefunnes att icke vid denna riksdag besluta någon ändring af bevillningsstadgan i denna del. Den komité, som, med föranledande af en framställning från Riksdagen, varit af Kongl. Maj:t tillsatt för att utarbete en ny förordning om mantalsskrifningars förrättande, har nemligen äfven haft till uppgift att tillse, huru de särskilda kommunernas anspråk att för rörelse, som bedrefves inom flera kommuner, erhålla bidrag för sina kommunala behof kunde så vidt möjligt tillgodoses; och har komitéen uti sitt i slutet af förslidet år afgifna betänkande äfven framlagt förslag till ändringar i bevillningsstadgan uti sådant syfte. Detta förslag omfattar så väl kanaler som jernvägar, banker, aktiebolag och andra inrättningar för idkande af rörelse, som drifves inom flera kommuner; och då komitéen härvid föreslagit en ganska väsendtlig

afvikelse från den väg, som hittills varit beträdd för nyss angifna frågas lösning, i det komitéén ansett bevillningen till staten för dylik rörelse böra påföras och uppbäras endast på *ett* ställe, men kommunalutskylderna deremot debiteras inom de särskilda kommunerna, i mån som inkomsten af rörelsen i dess helhet blefve efter vissa af komiterade angifna grunder fördelad på de olika kommunerna för att ligga till grund för kommunalutskyldernas påförande, har Utskottet, utan att nu inlåta sig på granskning af detaljerna i komiterades förslag, som vid detta tillfälle ej föreligger till Riksdagens pröfning, icke kunnat undgå att erkänna, att en lösning af frågan i sådan riktning bäst skulle främja bevillningsstadgans förnämsta syftsmål, att bereda Staten på en gång säkerhet för att den verkligen erhåller den inkomst, som af bevillningen kan påräknas, och tillfälle att med så ringa kostnad som möjligt komma i åtnjutande af denna inkomst, under det att liktidigt kommunernas anspråk på skattebidrag för deras behof skulle fullkomligt tillgodoses. Då i anledning af komiterades förslag Kongl. proposition i ämnet säkerligen är att förvänta till nästa riksdag, har det derföre förefallit Utskottet mindre välbetänkt att *nu* för kanalbolag ifrågasätta ett förändradt beskattningssätt, som möjligen komme att tillämpas endast för ett år, hvarunder taxeringsförrättningarne naturligtvis skulle hafva att kämpa med de svårigheter, som äro oskiljaktiga från en så beskaffad rubbning i beskattningssättet, — och detta för att påföljande år möta en ny bevillningsstadga med en helt olika beskattningsmetod för enahanda fall.

I följd af hvad Utskottet sålunda anfört, hemställes:

4:o.

det Riksdagen må besluta, att Herr A. Anderssons motion för närvarande ej bör till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

§ 60.

Inom Andra Kammaren hafva uti två särskilda motioner, (N:is 97 och 98), afgifna af Herrar *P. Gummesson* och *Lasse Jönsson*, förslag väckts derom, att de göromål, hvilka nu tillkomma pröfnings-komitéerna, må öfverflyttas på landstingen. Härigenom skulle dels uppkomma en besparing för statsverket, i det de till pröfningskomitéernas ledamöter utgående resekostnads- och traktamentsersättningar skulle försvinna, dels ock, enligt motionärerens förmenande, den fördel vinnas, att, då landstingets medlemmar väljas från länets alla delar, de antagligen skulle ega en noggrannare kännedom om förmögenhetsförhållandena inom länet och der-

före bättre än pröfningskomitéerna kunna fylla det åliggande, som dessa nu hafva sig anförtrordt, hvarjemte den ene motionären erinrat, hurusom pröfningskomitéerna ej i likhet med landstingen tillsättas af de skattskyldige, utan af Konungens Befallningshafvande.

Motioner i samma syftning hafva vid föregående tillfällen inom representationen varit väckta, men ej tillvunnit sig Riksdagens godkännande. Vid 1867 års riksdag, då en likartad motion förelåg till behandling, yttrade Bevillnings-Utskottet till stöd för sitt afstyrkande af motionen, bland annat:

»I anledning af berörda motion torde böra erinras, hurusom i ändamål att pröfningskomitéerna måtte komma att bestå af personer, som äro för sin befattning fullt lämplige, gällande bevillningsförordning stadgar dels i 60 §: att taxeringskomitéen skall bland sina medlemmar föreslå visst antal personer till ledamöter i samma års pröfningskomité, samt dervid åtminstone en, som under nästföregående år erlagt bevillning för löneinkomst, samt på landet åtminstone en, af hvilken då inom taxeringsdistriktet bevillning blifvit erlagd för inkomst; dels i 62 § att bland ledamöterna i pröfningskomitéen skall minst hälften vara egare af fast egendom, äfvensom att komitéens ledamöter helst böra så utses, att komitéen kommer att utgöras af ett efter beskattningens belopp och mängden af de skattskyldige skäligen lämpadt antal dels näringsidkare och dels löntagare, samt att inom komitéen icke saknas tillförlitlig kännedom om länets särskilda delar samt desammas ekonomiska tillstånd och hufvudsakliga näringar.»

»Den trygghet som med dessa bestämmelser blifvit afsedd, för vinnande af en noggrann, opartisk och i hvarje särskildt fall med tillbörlig sakkännedom verkställd pröfning af de klagomål, hvartill verkliga eller förmenta ojemnheter i beskattningen kunna gifva anledning, samt för vidtagandet i öfrigt af sådana rättelser i taxeringen eller tillägg dertill, som finnas af en rättvis och författningssenlig beskattning påkallade, synes likväl kunna i väsendtlig mån äfventyras, derest, på sätt motionären föreslagit, ett sådant uppdrag, som det förenämnda, öfverflyttades på landstingen, för hvilkas sammansättning dylika iakttagelser, som de hvilka med hänseende till pröfningskomitéerna meddelats, icke blifvit föreskrifna och ej heller torde böra föreskrifvas, i betraktande deraf, att landstingsinstitutionens nuvarande ändamål, af hel annan art än det som föranledt pröfningskomitéernas bildande, icke medgifver liknande inskränkingar af valfriheten vid landstingsmäns utväljande.»

»Dess-

»Dessutom förekommer, att då nu gällande kommunallag bestämmer tiden för landstings sammanvaro till sex, och endast under vissa vilkor, till högst åtta dagar, denna korta tid svårigen skulle blifva tillräcklig för omsorgsfullt fullgörande af en pröfningskomité's omfattande gransknings- och taxeringsarbeten; hvaremot de landstinget pålagda förökade göromålen lättligen kunde verka hämmande för en gagnelig utveckling af denna nya och viktiga institution.»

Instämmande häri, vill Utskottet endast tillägga, att, då taxeringskomitéernas ledamöter väljas af de skattskyldige omedelbart och pröfningskomitéen består af medlemmar från de särskilda taxeringskomitéerna, dessa medlemmar, vare sig de fungera i den ena eller andra af de båda komitéerna, fullgöra ett förtroendeuppdrag, som de erhållit af sina valmän, d. v. s. de skattskyldige, hvarföre det icke gerna kan tänkas, att pröfningskomitéen skulle vid utförandet af sina åligganden mindre än taxeringskomitéerna taga hänsyn till de skattskyldiges anspråk på en rättvis beskattning. Det pröfnings- och granskningsarbete, som tillhör pröfningskomitéen, synes Utskottet dessutom ej lämpligen kunna verkställas af en så talrik korporation, som landstingen utgöra, åtminstone i de större länen; och om detta arbete åter skulle öfverlemnas åt ett landstingets utskott torde den af motionärerne betonade noggrannare kännedomen om länets förhållanden, minst sagdt, icke blifva i någon mån bättre representerad inom en dylik delegation af landstinget, än inom den nuvarande pröfningskomitéen.

Då Utskottet sålunda icke kan biträda motionärernes förslag, hvilket skulle medföra vida större oegentligheter och olägenheter, än att de kunde uppvägas af den besparing statsverket derigenom skulle tillskyndas, hemställer Utskottet:

5:o.

att de ifrågavarande motionerna icke må af Riksdagen bifallas.

§ 70.

I denna paragraf har Grefve *Mörner, Carl Göran*, uti en inom Första Kammaren afgifven motion (N:o 30), yrkat den ändring, att dels tiden för klagan öfver pröfningskomité's beslut måtte lämpligen förkortas och dels föreskrift meddelas derom, att Kongl. Maj:ts vederbörande Befallningshafvande skulle senast inom viss tid efter besvärstidens utgång till Kongl.

Kammarrätten inkomma med de ingifna besvären jemte tillhörande handlingar och vederbörandes förklaringar.

Dessa bevillningsmål kräva tvifvelsutan ett vida skyndsammare afgörande, än som nu komma dem till del, när de fullföljas till de högre instanserna, och lagstiftningen måste derföre tillse, att de former, den stadgar för dessa måls behandling, och de föreskrifter, som i afseende derå meddelas, äro egnade att, så vidt ske kan, befordra en dylik skyndsamhet. Ur denna synpunkt kan Utskottet ej annat än dela motionärens åsigt, att ofvannämnda besvärstid är alltför rundligt tillmätt, likasom, enligt hvad Utskottet förnummit, behof äfven torde hafva gjort sig gällande af en särskild tidsbestämmelse i det af motionären angifna afseende. Utskottet har dock icke trott sig vid detta tillfälle böra föreslå någon ändring af bevillningsstadgan i denna del af samma skäl som Utskottet angifvit i en föregående punkt. Komitéen för utarbetande af förslag till ny förordning om mantalsskrifningens förrättande har, såsom redan är nämndt, jemväl ifrågasatt vissa ändringar i bevillningsstadgan, och den revision denna stadga måste undergå i följd af den framställning, som från Kongl. Maj:t torde vara att förvänta i anledning af komitérades förslag, måste jemväl omfatta de paragrafer, som handla om offentliggörandet af pröfningskomitéens beslut och om fullföljd af talan deremot. Åt kommunerna måste nemligen i följd af det föreslagna sättet för kommunalutskylders debiterande för rörelse, som drifves inom flera kommuner, inrymmas en vidsträcktare besvär rätt öfver pröfningskomitéens beslut, än för närvarande, och då besvärstidens längd icke torde nu lämpligen böra bestämmas utan hänsyn till de sålunda möjligen snart skeende förändringarne i berörda hänseende, har Utskottet deraf funnit sig föranlåtet hemställa:

6:o.

att Grefve Mörners motion ej må för närvarande af Riksdagen bifallas.

Då de till allmänna bevillningen hörande medel nu från landtränterierna samt Stockholms stad ingå till Riksgälds-kontoret, men en förändrad anordning i detta afseende möjligen kan varda af Riksdagen beslutad med föranledande af den framställning, som derom förekommer i Kongl. Maj:ts nådiga Proposition angående statsverkets tillstånd och behof, torde Utskottet, sedan Riksdagen afgjort nämnda fråga, få taga i öfvervägande, hvilka ändringar i bevillningsstadgan deraf påkallas, och med förslag i ämnet till Riksdagen inkomma; hvarom Utskottet

7:o.

härmed velat hos Riksdagen göra anmälan.

Först sedan statsverkets behof blifvit utredda och bevillningssumman bestämd, kan yttrande afgifvas angående de i bevillningsstadgan upptagna procent- och sifferbelopp, hvarföre Utskottet vill senare under riksdagens lopp göra den slutliga framställning i ämnet, hvartill förhållandena föranleda; hvilket Utskottet

8:o.

får för Riksdagen anmäla.

Stockholm den 28 Februari 1873.

På Utskottets vägnar:

Gust. af Ugglas.

Reservationer:

af Herr *C. A. Jönsson* emot Utskottets hemställan i 3:dje punkten rörande Herr *Jönssons* motion; och

af Herr *Ola Andersson* emot vissa delar af motiveringen i samma punkt.

Stockholm, G. W. Blomqvists Boktryckeri, 1873.
